

ΙΔΡΥΜΑ
Μ. Μ.
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ «JEANNE D'ARC»
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΘΕΜΑ: Μην αμελήσετε.

Πάρτε μαζί σας νερό.

Το μέλλον μας έχει πολλή ξηρασία.

«Θα σας περιμένω»

Μ. Κατσαρός

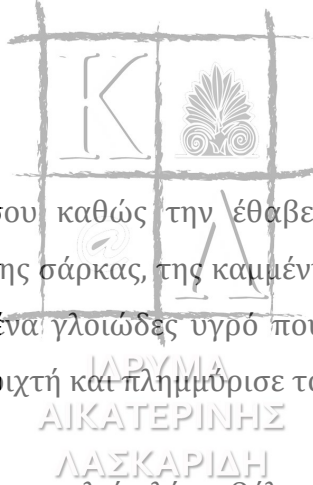
Δε σε κοιτώ πια στα μάτια. Ίσως δε σε κοίταξα και ποτέ. Δεν ξέρω. Όχι, όχι δε σε ντρέπομαι, ποτέ δε σε ντράπηκα κι ούτε έχω κάτι να σου κρύψω. Εσύ δε μ'αφήνεις. Ίσως εσύ να ντρέπεσαι, εσύ να έχεις τα μυστικά. Μ'ανάστησες, μ'ανάθρεψες και μου'ταξες τον κόσμο ολόκληρο στα χέρια μου, όχι στα πόδια μου, όχι, αξίζουμε κι οι δυο κάτι καλύτερο.

«Αύριο», μου είπες, «αύριο θα τον έχεις. Περίμενε και θα στον δώσω, απλώς περίμενε». Και μ'έβαλες για ύπνο. «Κοιμήσου και θα σε ξυπνήσω αύριο. Θα είναι έτοιμο και το δώρο σου. Καλόν ύπνο παιδί μου».

Κοιμήθηκα. Το σκοτάδι όμως σ'έκανε να ξεχάσεις την υπόσχεσή σου, σ'έκανε να ξεχάσεις εμένα. Δε με ξύπνησες. Ο ήλιος δε βγήκε, το αύριο δεν έφτασε ποτέ. Ή μήπως εσύ δεν άφησες τη μέρα να ξημερώσει; Όχι, δεν έχει σημασία πια. Απλώς εσύ δε με ξύπνησες κι εγώ συνέχισα να κοιμάμαι.

Ειλικρινά πίστεψες ποτέ τη δικαιολογία που μου είπες όταν μ'αντάμωσες στην πόρτα; Στ'αλήθεια σκέφτηκες ότι ο ύπνος θρέφει τα παιδιά; Μ'άφησες να κοιμάμαι «μικρό» παιδί και τώρα διαπιστώνεις ότι έχω γίνει εσύ. Απλώς διαφορετική. Αλήθεια πώς νιώθεις γι'αυτό; Καλά δεν πειράζει, δε χρειάζεται να μου πεις αν δε θες. Συνεχίζω...

Όταν λοιπόν μ'άφησες στη φωλιά που μου έφτιαξες κι έφυγες εγώ κοιμήθηκα για ώρες, ή ίσως χρόνια, δεν ξέρω. Κι ο ύπνος με μεγάλωσε, κι άλλο, κι άλλο, κι εγώ συνέχισα να κοιμάμαι. Κι ήταν οι ήχοι που ο εχθρός κι ο φίλος σου έκαναν μαλώνοντας, ήταν ο θόρυβος των σπαθιών και των βιολιών, η κραυγή η

απεγνωσμένη της ψυχής σου καθώς την έθαβες ζωντανή, η μυρωδιά του καμμένου ξύλου, της καμμένης σάρκας, της καμμένης ψυχής. Αυτά με ξύπνησαν. Πιθανόν και η μούχλα και ένα γλοιώδες υγρό που άρχισαν να με πλησιάζουν επειδή ξέχασες τη βρύση ανοιχτή και πλημμύρισε το σπίτι... Ή μήπως τό'κανες κι αυτό επίτηδες;

Δεν ξέρω και δε με απασχολεί πλέον. Θέλω όμως να σ'ευχαριστήσω που με ξέχασες. Θέλω να σ'ευχαριστήσω επίσης κι επειδή έλειπες. Σου χρωστάω πολλά, είναι αλήθεια. Άθελά σου μ'έκανες αυτό που είμαι σήμερα και γι'αυτό σου είμαι ευγνώμων.

Τι είμαι; Ειλικρινά δεν ξέρεις; Μη λες ψέμματα, σε παρακαλώ. Ξέρεις τι είμαι, το βλέπω στη στάση σου. Με φοβάσαι, με αποφεύγεις! Σε παρακαλώ, κοίτα με. Σε παρακαλώ. Άσε με να σου δείξω ποια είμαι. Πρέπει να δεις, πρέπει να με δεις, σε παρακαλώ...

Ξύπνησα και το σκοτάδι ήταν βαθύ. Βγήκα έξω φορώντας μόνο την άγνοιά μου. Όχι δεν είναι ρούχο, το ξέρω. Κόσμημα είναι, όμως δεν είχα κάτι καλύτερο εκείνη τη στιγμή, δεν είχα τίποτα εκείνη τη στιγμή, ούτε καν εσένα! Σ'έψαξα μα δε σε βρήκα πουθενά.

Ίσως έπρεπε να ψάξω κι άλλο, όμως οι κραυγές συνεχίζονταν κι εγώ ήθελα να τρέξω, να τους ξεφύγω. Δε τις φοβόμουν ακριβώς, μα μου πάγωναν την ψυχή, πάγωναν τον αέρα στα πνευμόνια μου. Ξέρεις κάτι όμως; Τελικά δεν το βαλα στα πόδια, κατέληξα να τις ακολουθώ. Δεν ξέρω γιατί, ούτε καν σήμερα...

Οι δρόμοι σκοτεινοί και μόνο μια περίεργη γυαλάδα υπήρχε στον αέρα. Χάθηκα ξανά και ξανά και ξανά. Όχι πως είχε σημασία εφόσον δεν ήξερα που πήγαινα, τι ζητούσα. Οι φωνές, οι κραυγές, πότε πλησίαζαν και πότε ξεμάκρυναν... Κι εγώ συνέχιζα να ψάχνω...

Τις είδα στρίβοντας σε μια γωνιά. Φλόγες, κατακόκκινες, ζωντανές φλόγες. Χωρίς λυρισμούς, όχι πύρινες γλώσσες, όχι άγγελοι της κολάσεως, απλώς ζωντανές, κυριολεκτικά, φλόγες.

Είχαν στήσει χορό. Γελούσαν, γλένταγαν, έκαιγαν. Δεν έκαιγαν ούτε δάση, δεν υπήρχαν άλλωστε εκεί γύρω απ'όσο μπορούσα να δω, ούτε σπίτια κι ας υπήρχαν αρκετά. Τι έκαιγαν; Στην αρχή δεν κατάλαβα, δεν ήμουν σίγουρη. Πλησίασα κι άλλο και τότε κατάλαβα. Σκιές. Έκαιγαν σκιές.

Όταν αργότερα θα τις ρωτήσω θα μου εξηγήσουν ότι έκαιγαν σκιές που κάποτε υπήρξαν ψυχές· βλέπεις, οι σκιές που δημιουργεί κάποιος στην ψυχή του αργά και σταθερά μολύνουν όλη την ψυχή ώσπου στο τέλος υπάρχει μόνο σκιά.

Οι φλόγες μου εξήγησαν ακόμη ότι δε μπορούν να πειράξουν τις ψυχές, τρέφονται όμως από τις σκιές. Το ακούγαμε συχνά παλιά, θυμάσαι; «Δεν είναι παρά μια σκιά του εαυτού του...»

Πολύ αργότερα θα θυμηθώ ότι τα κόκκινο-μαύρο συμβόλιζαν τα χρώματα της αμαρτίας. Ίσως εξ ορισμού, ίσως γιατί φοβίζουν. Κόκκινο το μήλο-μαύρο το φίδι, κόκκινη η λάβα-μαύρος ο βαλσάτης, κόκκινη η φωτιά-μαύρη η στάχτη. Και οι φλόγες εκείνες κόκκινες ήταν, κόκκινες ως το τέλος, κόκκινες όπως το αίμα και οι σκιές μαύρες, κατάμαυρες, μαύρες όπως πιστεύεις το θάνατο...

Επιστρέφοντας όμως σ'εκείνο το πανηγύρι πρέπει να σου εξηγήσω μια λεπτομέρεια. Οι φλόγες σου, όπως σου είπα ήδη, γελούσαν. Το γέλιο τους όμως δεν ήταν χαιρέκακο. Οι φλόγες εκείνες δε χείρονταν επειδή οι σκιές ούρλιαζαν καθώς τις αφάνιζαν, όχι, γελούσαν από ειλικρινή χαρά, από πραγματική ευτυχία, την ευτυχία εκείνη που δίνει η απόδοση δικαιοσύνης. Ακόμη να το καταλάβεις; Θυμήσου τις ιστορίες των αρχαίων που εσύ ο ίδιος μου διάβαζες...Θυμήσου τον Εμπεδοκλή, γη, αέρας, φωτιά, νερό. Σκέψου τα σαν αδέρφια. Αναλογίσου τη δύναμή τους και δες την αδυναμία τους, τον αργό θάνατό τους.

Οι σκιές ευθύνονται για το θάνατό τους· οι σκιές σκοτώνουν χωρίς ποτέ να νιώσουν τύψεις γιατί οι ίδιες δε νιώθουν πόνο-ένα απλό γονίδιο ήταν κι αυτό. Όμως κάποιος πρέπει να εκδικηθεί τους τόσους θανάτους! Αυτός είναι ο νόμος του σύμπαντος· ένας νόμος που υπάρχει ανέκαθεν, πριν τη δημιουργία του κόσμου, πριν τη δημιουργία του φωτός και της σκιάς. Κάθε μας πράξη έχει αντίκτυπο το οποίο αργά ή γρήγορα θα το νιώσουμε και οι ίδιοι και μάλιστα τρεις φορές πιο έντονα.

Αυτή την αλήθεια μου την ψιθύρισε ένα αστέρι όταν σε κάποια φάση της πορείας μου είχα καθίσει απογοητευμένη στην άκρη του δρόμου και αναζητούσα απαντήσεις από τον ουρανό που αρνιόταν να ξημερώσει.

Κρίθηκαν λοιπόν ένοχες, οι σκιές, γι'αυτές σου μιλάω, εσχάτης προδοσίας και καταδικάστηκαν. Η εσχάτη των ποινών· όχι θάνατος, οι σκιές δεν πεθαίνουν ποτέ γι'αυτό και υπάρχουν τόσες πολλές. Καταδικάστηκαν να γίνουν τροφή για

τις φλόγες, η χειρότερη ποινή για μια σκιά. Πληγώνεται θανάσιμα η περηφάνια τους. Κι έτσι οι φλόγες κατάφεραν να πάρουν εκδίκηση για τη σταγόνα, το σύννεφο και τον σπόρο. Εσύ δε θα χαιρόσουν;

Εγώ χάρηκα, όταν κατάλαβα. Όχι πως ήταν εύκολο, όμως η φωτιά πάντα με τραβούσε όπως την πεταλούδα. Πεταλούδα η ψυχή μου όχι σκιά. Θέλησα να πέσω στις φλόγες, να ενωθώ μαζί τους, να τις ενδυναμώσω. Να γίνω κομμάτι τους, να τις θρέψω. Ίσως αναζητούσα τη λύτρωση απ'την αλήθεια, όχι απ'τα λάθη μου, είμαι περήφανη για τα λάθη μου.

Όμως οι φλόγες δεν καταδέχτηκαν την προσφορά μου. Ίσως γιατί ήμουν ακόμη ψυχή, ίσως γιατί τι αξία μπορεί να έχει μια πεταλούδα μπροστά σε τόσες σκιές; Δε με άγγιξαν, όσο κι αν το θελα, μου επέτρεψαν όμως να χορέψω μαζί τους για λίγο.

Με συμβούλευσαν ν'αγνοήσω τις σκιές και να χορέψω με την ψυχή μου. Και χόρευα. Γύρω-γύρω, άγρια, φρενιασμένα, με πάθος αντάξιο της φλόγας. Σ'εκείνο το χορό έχασα τον εαυτό μου ξανά και ξανά, όχι όμως και την ψυχή μου.

Ερωτεύτηκα τις φλόγες κι αυτές με αναγόρευσαν ιέρεια. Μου έφτιαξαν κόκκινο πέπλο από ομίχλη και μ'έντυσαν κι εγώ συνέχισα να χορεύω. Κι άλλο, κι άλλο... Και τίποτα άλλο δεν είχε σημασία εκτός απ'το εκστασιασμένο στριφογύρισμά μου.

Τη μουσική την άκουγα κάπου στο βάθος του μυαλού μου. Ήχοι άγριοι, τρομεροί, τρομακτικοί συχνά, μπερδεύονταν με κραυγές αγωνίας. Δε μ'ένοιαζε... Όσο υπάρχει μουσική θα χορεύω, στο δικό μου ρυθμό, πάντα στο δικό μου.

Όμως ο ρυθμός άρχισε ν'αλλάζει κι εγώ άρχισα να βγαίνω απ'την ιερή μου μέθη, ώσπου έπαψα να χορεύω. Τότε φίλησα τις φλόγες κι έφυγα, ντυμένη πάντα μ'έναν κόκκινο μανδύα ομίχλης, ανάμνηση, απόδειξη, σημάδι της εμπειρίας μου. Μου ανήκε πλέον, ήταν κομμάτι μου. Δε μπορούσε κανείς να μου το στερήσει.

Κι άρχισα να ψάχνω απ'την αρχή.

Κι όμως κάτι ήταν διαφορετικό αυτή τη φορά, κάτι είχε αλλάξει. Ήταν ακόμη νύχτα, το σκοτάδι ήταν βαθύ, όμως δεν ήταν τόσο μαύρο όσο νωρίτερα. Είχε αρχίσει να ξανοίγει ο ουρανός. Ίσως ξημερώνει, τόλμησα να ελπίσω.

Πλέον μπορούσα να διακρίνω, αγνά, σπίτια στις άκρες του δρόμου. Κάποια κατεστραμμένα, κάποια καμμένα κι όλα τόσο μα τόσο έρημα. Ψυχή στο δρόμο. Κανένας ήχος, έστω κι απόμακρος, κανένα άρωμα. Τίποτα στο πουθενά.

Άρχισα να νιώθω μοναξιά. Πού είχαν πάει όλοι; Κάποτε οι δρόμοι αυτοί ήταν γεμάτοι, το θυμόμουν γιατί με είχες πάει σ'εκείνο το παζάρι με τα πολύχρωμα πουλιά στα κλουβιά, θυμάσαι; Κόσμος πολύς μαζευόταν γύρω απ'τα κλουβιά και χάζευε τα πουλιά. Τώρα όμως δεν υπήρχε κανείς. Πού είχαν πάει; Είχα μείνει μόνη με τις σκιές και τις φλόγες; Εσύ πού ήσουν;

Αποφάσισα να ψάξω στα σπίτια. Κάποιες πόρτες ήταν ανοιχτές, κάποιες άνοιγαν μόλις πλησίαζα. Έψαχνα το εσωτερικό τους με ελπίδα, με προσμονή, όμως όλα τα σπίτια ήταν άδεια. Κουράστηκα να ψάχνω. Τριγύριζα μήνες ή ίσως χρόνια ψάχνοντας. Δεν άντεχα άλλο. Άλλωστε ποτέ δεν ξημέρωσε, έμεινα με την ελπίδα.

Δε φοβάμαι τις σκιές, ποτέ δε τις φοβήθηκα. Ήξερα πάντα βαθιά μέσα μου ότι δε μπορούσαν να μ'αγγίξουν, όχι αν δεν τους το επέτρεπα. Ούτε τα δημιουργήματά τους μπορούσαν να με βλάψουν. Τίποτα και κανείς δε μ'απειλούσε, τίποτα και κανείς δε μπορούσε να μ'αγγίξει. Μόνο εγώ μπορούσα να με καταστρέψω, κι ο Θεός μου αλλά αυτό το έμαθα πολύ αργότερα.

Ποτέ δε φοβήθηκα λοιπόν τίποτα, ούτε καν τον εαυτό μου! Γιατί; Υποθέτω γιατί ποτέ δεν έδωσα υπόσταση στο εγώ μου. Γιατί ποτέ δεν επέτρεψα να δημιουργηθεί αντίλογος στην ψυχή μου. Στο είπα και πιο πριν, είμαι περήφανη για τα λάθη μου όσο κι αν μου στοίχισαν, ήταν κι αυτά δικά μου, μαζί με τα σωστά. Ποτέ δε χώρισα, δεν έσχισα την ψυχή μου στα δύο και άρα ποτέ δεν παραχώρησα μια ρωγμή στις σκιές για να με κατακτήσουν.

Ποτέ μετά από εκείνη τη μοναδική φορά δηλαδή. Ποτέ ξανά αφότου κάθισα στην άκρη του δρόμου απελπισμένη μετά από τόσο άκαρπο ψάξιμο, μετά από τόση μοναξιά. Η σκιά είχε αρχίσει να καταλαμβάνει την ψυχή μου εκείνη τη μοναδική φορά που της το επέτρεψα. Ήμουν μόνη κι αυτή άρχισε να δηλητηριάζει το νερό της ψυχής μου. Σαν καρκίνος μόλυνε και συνέχιζε. Το ένιωθα. Δεν το ήθελα. Εγώ είχα χορέψει με τις φλόγες. Είχα ερωτευτεί τις φλόγες! Δε μπορούσα να γίνω σκιά...

Και τότε άρχισα να κλαίω. Έβαλα φωτιά στην ψυχή μου και δεν έμεινε τίποτα όρθιο. Όχι η ψυχή δεν καίγεται, όμως σε αντίθεση με τη σκιά πονάει όταν

την αγγίζουν οι φλόγες! Η σκιά κήκε μαζί και το μολυσμένο κομμάτι της ψυχής μου. Όμως καθάρισε το υπόλοιπο. Η φωτιά μ'έσωσε.

Σηκώθηκα και συνέχισα το δρόμο μου. Στο επόμενο σπίτι η πόρτα ήταν κλειστή. Πλησίασα και παρέμεινε κλειστή. Δοκίμασα να την ανοίξω αλλά δεν τα κατάφερα. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν κλειδωμένη. Παραξενεύτηκα. Δοκίμασα ξανά και ξανά. Τίποτα. Πήρα φόρα να την ανοίξω. Σταμάτησα. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί. Άγγιξα την κλειδαριά και η πόρτα άνοιξε μόνη της.

Μπήκα προσεχτικά στο σπίτι· άδειο, έρημο, σκοτεινό. Άρχισα να ψάχνω ψηλαφιστά τα δωμάτια όπως τόσες ακόμη φορές πρωτότερα. Σκόνταψα σ'ένα τραπέζι· πάνω υπήρχε κάτι... Βαρύ, ορθογώνιο, χοντρό. Ένα βιβλίο...

Κάποτε μου διάβαζες ιστορίες από ένα βιβλίο, θυμάσαι; Είχε και εικόνες, χρώματα, τ'αγαπούσα τόσο εκείνο το βιβλίο... Ποτέ δε μ'άφησες να τ'αγγίξω, μόνο μου διάβαζες και μου έδειχνες τις εικόνες, εσύ, πάντα εσύ. Άραγε το'χεις φυλαγμένο ακόμη στον πάτο της ντουλάπας σου; Μη σου κάνει εντύπωση, πάντα ήξερα που το'χεις κρυμμένο, σε είχα δει να το βάζεις εκεί, απλώς ποτέ δε θέλησα να το χαζέψω χωρίς εσένα δίπλα μου, οι στιγμές που περνούσαμε μαζί ήταν πολύ πιο πολύτιμες απ'το βιβλίο αυτό καθ'αυτό για μένα.

Εκείνο το άλλο βιβλίο δεν κατάφερα πάντως να το διαβάσω. Ήταν πολύ πυκνό το σκοτάδι και δε θυμόμουν αν ήξερα να διαβάζω. Το πήρα απ'το τραπέζι και το ένιωσα. Αποφάσισα να το πάρω μαζί μου. Δεν το έκλειψα, όχι. Το βιβλίο δεν ανήκε πια σε κανέναν, ποτέ δεν ανήκε. Αυτό διάλεγε τους κατόχους του και αυτό με διάλεξε, το ένιωσα.

Βγήκα έξω και συνέχισα να περιφέρομαι. Δεν είχα ιδέα που βρισκόμουν ίσως στους δρόμους μιας πόλης, ίσως στους δρόμους του μυαλού μου, ίσως χαμένη, ή ίσως απλώς καθυστερημένη. Κάτι έψαχνα χωρίς ποτέ να ξέρω τι. Όσπου το βρήκα... Ίσως με βρήκε αυτό.

Ο ουρανός είχε γίνει λιγότερο σκοτεινός, όμως ακόμη δεν έβλεπα παρά μόνο σχήματα. Περπάταγα στην τύχη και το είδα ξαφνικά στη στροφή του δρόμου. Μια μορφή· όχι η μορφή ενός σπιτιού, όχι μια σκιά αλλά, μια ζωντανή ψυχή! Ένας άνθρωπος ακόμη! Δεν ήμουν μόνη!

Η ψυχή αντιλήφθηκε την παρουσία μου. Με είδε και πλησίασε γρήγορα. Μιλήσαμε χωρίς λόγια, γνωριστήκαμε χωρίς συστάσεις. Ένας ακόμη άνθρωπος! Δε μπορείς να καταλάβεις την ευτυχία που ένιωσα. Δε στερήθηκες ποτέ την

παρουσία ενός πλάσματος όμοιό σου. Πώς το ξέρω; Μα γιατί δεν έψαξες ποτέ να με βρεις! Δεν έψαξες ποτέ για το παιδί σου!

Αυτός, ναι ήταν αρσενική φύση, μου έμοιαζε. Ήταν ψυχή, περιπλανήθηκε ανάμεσα στις σκιές και χόρευε με τις φλόγες. Φορούσε κόκκινο μανδύα από ομίχλη και ποτέ δε σταμάτησε να ψάχνει. Ήταν εγώ!

Ο ουρανός είχε αρχίσει να φωτίζεται. Έμοιζε να χαράζει. Δεν ξέραμε ο ένας τον άλλο κι όμως ξέραμε τόσα πολλά ο ένας για τον άλλο. Κυρίως όμως ξέραμε κι οι δυο τη μοναξιά.

Αποφασίσαμε να συνεχίσουμε το ψάξιμο. Είχαμε βρει ο ένας τον άλλο άρα θα υπήρχαν κι άλλοι σαν εμάς. Δεν ήταν δυνατόν να είμαστε μόνοι μας! Χωρίς λόγια, ποτέ δεν ανταλλάξαμε ούτε μια λέξη μέχρι το τέλος, η επικοινωνία μας όμως ήταν απόλυτη ακριβώς γι' αυτό, αποδεχτήκαμε ο ένας την παρουσία του άλλου και ξεκινήσαμε.

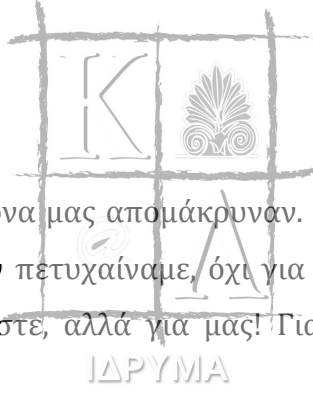
Οι δρόμοι εξακολουθούσαν να είναι έρημοι. Το αχνό φως της επερχόμενης αυγής όμως μας βοήθησε να συνειδητοποιήσουμε μια τρομερή αλήθεια. Η ερημιά δεν ήταν απόλυτη. Στα θεμέλια των σπιτιών, στις σκοτεινές γωνιές, στην άκρη του δρόμου, παντού κρύβονταν σκιές. Σκιές μάλλον υπήρχαν ανέκαθεν, όμως τις έκρυβε το σκοτάδι όσο ήταν βαθύ. Πλέον όμως τις μπορούσαμε και τις βλέπαμε.

Κι αυτές όμως μας έβλεπαν και εξαφανίζονταν! Έμοιαζαν τρομοκρατημένες, όχι από το φως, δεν ήταν αρκετό ακόμη. Φοβόντουσαν εμάς. Χώνονταν πιο βαθιά στις τρύπες τους βγάζοντας άναρθρες κραυγές.

Κοιταχτήκαμε. Ήταν το ίδιο παραξενεμένος. Γιατί μας φοβόντουσαν; Ήμασταν απλώς δυο άνθρωποι, δυο ψυχές, αποκομμένοι απ' όλους και απ' όλα, χωρίς να ξέρουμε που πηγαίνουμε, χωρίς να ξέρουμε γιατί πήραμε αυτό το δρόμο κι όχι εκείνον, γνωρίζοντας μόνο τι ζητούσαμε... Ανθρώπους.

Κοιταχτήκαμε. Δύο άνθρωποι, δυο ψυχές ντυμένες στα κόκκινα. Αυτό ήταν. Φοβόντουσαν τις φλόγες, κι εμείς τις κουβαλούσαμε πάνω μας, μέσα μας, τις φορούσαμε και συνεχίζαμε να θυμόμαστε τη μέθη του χορού τους. Κι αυτός έτσι ένιωθε. Απλώς το ήξερα.

Τότε ήταν που καταλάβαμε γιατί βρήκαμε ο ένας τον άλλον. Καταλάβαμε όμως κι ότι όσο φορούσαμε τους μανδύες μας πιθανόν δε θα μπορούσαμε ν' αγγίξουμε ο ένας τον άλλο. Οι μανδύες μας προστάτευαν, μας έκαναν

ξεχωριστούς αλλά ταυτόχρονα μας απομάκρυναν. Δε μας πείραξε όμως. Είχαμε ένα κοινό σκοπό και θα τον πετυχαίναμε, όχι για το καλό της ανθρωπότητας, ποιας ανθρωπότητας άλλωστε, αλλά για μας! Γιατί είχαμε ανάγκη ένα σπίτι χωρίς σκιές και μούχλα.

Συνεχίσαμε την πορεία μας κυνηγώντας πάντα το αχνό φως της αυγής, κυνηγώντας πάντα μια χίμαιρα. Κρατιόμασταν από πάνω της με νύχια και με δόντια, γαντζωνόμασταν απεγνωσμένα από ένα τοσοδούλι όνειρο. Το χρειαζόμασταν, να δίνει κουράγιο στις ψυχές μας να μη λυγίσουν κάτω απ'το βάρος της πραγματικότητας όπως μας την περιέγραφαν τα μάτια μας, τ'αφτιά μας.

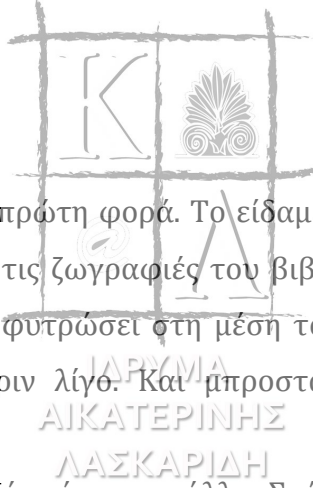
Παντού έρημοι δρόμοι, έρημα σπίτια. Πορευόμασταν μέρες, μήνες, χρόνια και ήμασταν ακόμη στο ίδιο σημείο, εκεί απ'όπου ξεκινήσαμε. Το τοπίο δεν άλλαζε τα ίδια ερείπια, οι ίδιοι μισοκατεστραμμένοι δρόμοι, η ίδια γκρίζα παγωνιά κάλυπτε τα πάντα. Όλα γκρίζα, ούτε λίγο πράσινο, ούτε λίγο κίτρινο ή γαλάζιο. Μόνο γκρι, μαύρο και κόκκινο εμείς.

Η μέρα δε θα ξημέρωνε ποτέ και το φως της αυγής ακουγόταν σαν νεκρολογία του κόσμου που μου υποσχέθηκες, του κόσμου που ποτέ δε γνωρίσαμε, που ποτέ δε γευτήκαμε. Και αυτή η ησυχία... Γιατί τόση ησυχία; Όταν ξύπνησα υπήρχαν ακόμη βιολιά. Που πήγαν; Ψάξαμε αλλά δεν υπήρχαν πουθενά. Υπήρξαν ποτέ; Ναι, με διαβεβαίωσε. Ναι, τ'όχα ανάγκη.

Κάτι πάτησα. Ένωσα πόνο. Αναγνώρισα το συνάισθημα: έτσι ένιωσα όταν ξύπνησα κι εσύ έλειπες, όταν δε σε βρήκα πουθενά. Ένα καρφί... Ένα σκουριασμένο καρφί στο πόδι στην καρδιά. Μάτωσα, τότε, τώρα. Με κοίταξε τρομαγμένος. Δε φοβήθηκε την κραυγή μου. Φοβήθηκε το αίμα που λέρωσε το δρόμο και τον πόνο που είδε στο βλέμμα μου. Ναι, αυτός με κοίταζε συχνά στα μάτια, κάθε φορά που είχε κάτι να μου πει με κοίταζε στα μάτια και τον άκουγα.

Κάθισα στην άκρη του δρόμου και κάθισε δίπλα μου σιωπηλός για λίγο. Με κοίταξε θλιμμένος και μου άπλωσε το χέρι. Κίνδυνος. Αν τον έκαιγα; Αν με έκαιγε; Φορούσαμε ακόμη τα δώρα της φωτιάς. Τον κοίταξα και μ'έπεισε. Με στήριξε και αφαίρεσε το καρφί. Το πέταξε μακριά. Έκλαψε για μένα και καθάρισε την πληγή μου. Ξεκουραστήκαμε στην άκρη του δρόμου, για πρώτη φορά σταματήσαμε από τότε που συναντηθήκαμε. Δε νιώσαμε κούραση, ούτε τώρα νιώθαμε. Έπρεπε όμως να επουλωθεί η πληγή.

Κοιτάξαμε πίσω. Για πρώτη φορά. Το είδαμε. Πράσινο, για πρώτη φορά. Αναγνώρισα το χρώμα από τις ζωγραφιές του βιβλίου που μου διάβαζες τότε. Πράσινα φυλλαράκια είχαν φυτρώσει στη μέση του δρόμου. Από το πουθενά. Εκεί όπου στεκόμασταν πριν λίγο. Και μπροστά μας. Πώς βρέθηκαν εκεί; Απορίας άξιον.

Ο ουρανός στο μεταξύ φώτισε κι άλλο. Σκύψαμε, φιλήσαμε τη νέα ζωή και ξεκινήσαμε πάλι. Πεπεισμένοι πλέον· πεπεισμένοι ότι υπήρχε κάτι εκεί, πέρα απ'τον ορίζοντα, για μας, και θα το βρίσκαμε. Δε μας πτοούσε πλέον η ερημιά, η στείριότητα που υπήρχε γύρω μας. Σύντομα, ή ίσως και κάπως αργότερα, η ζωή θα ξεπετάγονταν πάλι κι εμείς, ελπίζαμε, πιστεύαμε ότι θα τη γευόμασταν.

Ήδη το φως είχε γλυκάνει το τοπίο. Λες και κάποιος είχε σταματήσει το χρόνο ντύνοντας τα πάντα με μια γκρίζα, παγωμένη μελαγχολία ματαιότητας. Τώρα όμως τα ρολόγια άρχισαν πάλι να λειτουργούν και η λύτρωση έμοιαζε πλέον δυνατή. Όχι η δική μας λύτρωση, εμείς θα συνεχίζαμε το ψάξιμο ως το τέλος, η γη, η αλήθεια κι ίσως ο άνθρωπος, κάποιος άνθρωπος, θα λυτρωνόταν.

Στείλαμε εμπροσθοφυλακή τις ψυχές μας κι ακολουθήσαμε. Ήξεραν το δρόμο καλύτερα από μας. Μας οδήγησαν μακριά απ'τα σπίτια, μακριά απ'την πόλη.

Τότε το θυμήθηκα. Το βιβλίο που με είχε βρει. Το κουβαλούσα έκτοτε μαζί μου στερεωμένο κάπου κάτω απ'το πέπλο μου, κατάσαρκα σα φυλαχτό. Κι όμως το είχα ξεχάσει. Δε μπορούσα να το διαβάσω τότε, δεν είχε αρκετό φως. Τώρα υπήρχε φως όμως ίσως ακόμη να μη μπορούσα να το διαβάσω.

Τον κοίταξα, του τ'α'πα όλα. Οι ψυχές γύρισαν πίσω και του έδειξα το βιβλίο. Το ανοίξαμε κι ο ήλιος φώτισε για τα καλά πλέον ουρανό και γη. Και μας. Του χαμογέλασα. Μ'άρεσει το φως του ήλιου, πάντα μ'άρεσε. Μου χαμογέλασε κι αυτός, για πρώτη φορά. Του άρεσε ο ήλιος μέσα απ'τα μάτια μου. Μου άρεσε η ψυχή μου μέσα απ'τα δικά του.

Κοιτάξαμε το βιβλίο, τις κιτρινισμένες σελίδες με τα χρυσά γράμματα. Δεν ήξερα να διαβάζω τελικά, εσύ δε μου έμαθες τότε, και ναι αυτό ίσως και να με πειράζει. Ευτυχώς, αυτός ήξερε. Υποσχέθηκε να μου μάθει ώστε να το διαβάσουμε μαζί. Το ήθελα τόσο πολύ...

Και με έμαθε. Μου έδειξε τη δύναμη του κάθε συμβόλου, της κάθε γραμμής. Φτιάξαμε λέξεις και μ'αυτές προτάσεις και μπόρεσα να δω το βιβλίο όπως καθρεφτιζόταν στα μάτια της ψυχής του.

Αυτά που γράψαμε έμειναν χαραγμένα στο ξηρό έδαφος. Τα ξαναβρήκα όταν γύρισα πίσω για να σε βρω. Ήταν εκεί. Έμειναν εκεί και με περίμεναν για να μου θυμίσουν εκείνον κι όσα είχα ξεχάσει, όσα είχα αφήσει πίσω ενώ τα χρειαζόμουν ακόμη. Έκλαψα κι έσβησαν.

Διαβάσαμε το βιβλίο μαζί και μάθαμε όσα ήξερε ήδη η καρδιά μας. Διαβάσαμε για την απόλυτη αγάπη και τον Παράδεισο, όχι τον κήπο της Εδέμ για τον οποίο μου μίλησες κάποτε, αλλά τον Παράδεισο της απόλυτης αγάπης, της αγάπης που δημιουργεί χωρίς να μπορεί να καταστρέψει ούτε τον προδότη.

Τότε γνωρίσαμε και το Θεό. Το Θεό που μας έφερε στο σημείο που βρισκόμασταν εκείνη τη στιγμή. Μόνοι, στη μέση ενός κόσμου που ακόμη δε γνωρίσαμε, να ψάχνουμε κάτι, κάποιον, εμάς, για άλλη μια φορά. Και προσευχηθήκαμε, όχι από ευλάβεια, απλώς για να μιλήσουμε και σε κάποιον τρίτο, να πούμε μια «Καλημέρα» σε Αυτόν που έφτιαξε το φως.

Δε ζητήσαμε κάτι συγκεκριμένο. Μόνο, ίσως, μια απάντηση στη φωνή της καρδιά μας. Κι απάντησε. Άρχισε να κλαίει για μας, για να μας δείξει ότι μας άκουσε. Λουστήκαμε στα δάκρυά Του, κι εμείς κι όλη η πλάση γύρω μας. Δεν είχαμε ξαναδεί κάτι τέτοιο. Τουλάχιστον όχι όσο καιρό περιπλανιόμασταν.

Κι ήταν τα δάκρυά Του διάφανα, δροσερά, ιερά. Μας άγγιζαν κι αγαλλίαζε η καρδιά μας. Κι άνοιγε το έδαφος και τα καλωσόριζε, κι ενώνονταν σαν εραστές χαμένοι για πολύ καιρό.

Αγκαλιάσαμε την Αγάπη και χορέψαμε στο ρυθμό των δακρύων. Μαζί. Για πρώτη φορά. Παρασυρμένοι απ'την ευφορία της φύσης γύρω μα, απ'την ανάγκη να γιορτάσουμε... Κάτι, κάποιον, την Αγάπη...

Θα θυμάμαι πάντα αυτό το χορό. Ήταν η αρχή του τέλους και συνάμα η αρχή της αρχής, μιας νέας αρχής. Το ξέραμε· όχι για το τέλος, δεν υπήρχε λόγος ακόμη, φανερός έστω.

Ο ήλιος υψώθηκε περήφανος, φώτισε ο κόσμος, και τα δάκρυα συνέχισαν να πέφτουν. Κι όταν πια σταμάτησαν σταματήσαμε το χορό. Το έδαφος έφερε στον κόσμο τα παιδιά των δακρύων. Χιλιάδες μικρά πράσινα φυλλαράκια

απλώθηκαν παντού ως εκεί που έφτανε το μάτι. Κι εγώ έφερα στον κόσμο το παιδί του...

Το αγάπησα γιατί ήταν αυτός. Το αγάπησε γιατί ήμουν εγώ. Το αγαπήσαμε γιατί ήταν εμείς οι δυο μαζί. Σου φαίνεται εγωιστικό; Ίσως και να είναι. Τώρα όμως περισσότερο από ποτέ έπρεπε να βρούμε τους άλλους, γι' αυτό. Ξέραμε σίγουρα πλέον ότι ήταν κάπου εκεί έξω, πέρα απ' τον ορίζοντα.

Με οδηγό πια τον ήλιο ξεκινήσαμε. Αγκαλιά και οι τρεις. Και τα φυλλαράκια να μας χαϊδεύουν καθώς περνούσαμε. Ένωθα ευτυχισμένη. Κι εκείνος ήταν. Είχαμε ένα μωρό και θα του δίναμε ό,τι καλύτερο είχαμε στις ψυχές μας. Ελπίζαμε ότι θα ήταν αρκετό.

Πορευτήκαμε άγνωστο για πόσο χρόνο. Κι όμως, τελικά φτάσαμε στον προορισμό μας. Το νιώσαμε μόλις είδαμε τ' ασύμμετρα, προχειροφτιαγμένα ίσως σπιτάκια. Κι αμέσως μετά κίνηση. Ανθρώπινη κίνηση! Ανθρώπινη παρουσία! Κι ανθρώπινες φωνές! Πόσο καιρό είχαμε ν' ακούσουμε ανθρώπινη λαλιά...

Πλησιάσαμε και μαζεύτηκαν όλοι να μας καλωσορίσουν. Μας περίμεναν. Μας μίλησαν για όσα αγνοούσαμε για την κοινότητά τους. Μας έμοιαζαν, ξέρεις. Είχαν όλοι αναζητήσει κάτι, κάποιον κι είχαν καταλήξει όλοι μαζί. Τους ψάχναμε, τους βρήκαμε.

Χτίσαμε σπίτι από ομίχλη και σύντομα ήμασταν κομμάτι τους. Κι αυτοί δικό μας. Μάθαμε να μιλάμε απ' την αρχή. Μεταξύ μας όμως ποτέ δεν ανταλλάξαμε κουβέντα. Πάντα με τα μάτια. Αυτό δεν ήμασταν έτοιμοι να το μοιραστούμε, όχι ακόμη.

Το παιδί μεγάλωσε, ψήλωσε κάτω από έναν ήλιο που δεν έδυσε ποτέ ξανά. Η ζωή κυλούσε και νιώθαμε ότι είχαμε βρει το σπίτι μας, ότι επιτέλους η αναζήτηση είχε τελειώσει. Ένωθε. Εγώ χρειαζόμουν κάτι ακόμη...

Είχα κάνει ένα ταξίδι στα πέρατα του νου, στα πέρατα του κόσμου αναζητώντας νερό, φως, ζωή, όσα στερήθηκα εκεί κάτω. Πυξίδα μου η καρδιά του Θεού μου. Φάρος μου η ματιά εκείνου. Σωσίβιό μου το παιδί μας. Πάντα έτσι ήταν, ακόμη κι όταν δε γνώριζα το Θεό μου, ακόμη κι όταν δεν ήξερα εκείνον, ακόμη κι όταν δεν είχα το παιδί μας. Κι όμως ήταν πάντα εκεί στο ταξίδι της ψυχής μου, τώρα ήταν και δίπλα μου.

Βρήκα όσα έψαχνα, όμως κατάλαβα ότι δε μου ήταν αρκετά. Ποτέ δε θα μου ήταν αρκετά κι ας τα γύρευα πάντα. Νερό, φως, ζωή...Κι εσύ; Εσύ που ήσουν;

Το κατάλαβε και έφυγα για να σε βρω. Ήξερα βαθιά μέσα μου ότι δεν ήσουν κι εσύ σκιά. Όχι εσύ. Κι εγώ σε χρειαζόμουν, μαζί μας, δίπλα μας. Θα σ'έβρισκα. Εγώ δε θα σ'εγκατέλειπα.

Λοιπόν, εδώ είμαι. Εξακολουθείς να μη με κοιτάς στα μάτια. Γιατί; Τώρα ξέρεις. Δε με νοιάζει τι έκανες πριν. Βάλε φωτιά στην ψυχή σου! Δεν είσαι ακόμη σκιά! Μη γίνεις. Σε παρακαλώ. Γύρισα για να σε πάρω μαζί μου, για να σου δείξω ότι ακόμη υπάρχω, παρά την ερημιά, παρά τη μοναξιά, παρά την ξηρασία.

Δε μπορώ να σε βοηθήσω, μπορώ μόνο να σε στηρίζω όσο καις, να σου κρατώ το χέρι. Και να σου δείξω το δρόμο. Δε θες να γνωρίσεις εκείνους; Το παιδί; Σε χρειάζομαι τόσο...

Δε μπορώ να μείνω εδώ. Σου είπα ήδη, δε μπορώ να τον ξεχάσω, όσα άφησα πίσω τ'α'χω ακόμη ανάγκη. Θα κρατήσω την υπόσχεσή μου στο παιδί. Όχι δε σε κατηγορώ για τότε. Ούτε θέλω να μου πεις γιατί. Δε με νοιάζει. Μη σε νοιάζει. Απλώς γύρνα μαζί μου.

Ήρθε η ώρα να φύγω. Πρέπει να γυρίσω σ'εκείνους, μου λείπουν. Θάρθεις μαζί; Μην πάρεις τίποτα δε χρειάζεται. Ίσως μόνο λίγο νερό...Και την ψυχή σου. Ίσως έχει ξηρασία εκεί που πάμε. Στο μέλλον έχει πάντα ξηρασία. Μέχρι να φτάσεις. Θάρθεις; Κοίτα με, σε παρακαλώ. Αχ, πόσο μου έλειψες! Φύγαμε...